

Vanhmuuden yksinäisyys on tyhjiyttä

KAJAANIN RUNOVIKKO

RUNOVIKKO

Kuolleita naisia

Ensi-iltra Kajaanin Runovillkolla Sissinnassa 3.7. Käskirjoitus Helka-Maria Kinnunen, valo- ja äänisuunnittelu Hansku Kurkela, ohjauksensuunnittelu Ilvi Porkola, ääni-improvisaatio Pia Skibdahl, dramaturginen konsultaatio Harri Virtanen, Näyttämöllä: Helka-Maria Kinnunen ja Pia Skibdahl. Runot: Helka-Maria Kinnunen, Rakel Liehu, Patti Smith ja Sander Weöres. Musiikki: Patti Smith.

● Vanhenevien ja yksin elävien ihmisten määrää kasvava yhteiskunnassamme. Yksinäisyys voi olla pinaava olotila, joka todistustit lisää riskiä sairastua masennuksen ja muihin sairauksiin.

Helka-Maria Kinnusen Runovillon ensi-iltra tarttuu tärkeään aiheeseen. *Kuolleita naisia* käsittelee ennen kaikkea vanhuuden yksinäisyyttä. Näkökulma on vanhenevan naisen, mutta yksinäisyyden kokemus on yleisinhimillinen. Esitys maalaa yksinäisyyden uhkakuvan. Se on tyhjyyttä, kokemusta siitä, että ei ole mitään odotettavaa. Kukaan ei käy tapamaan ja puhelin – jos se soi – soi vain muistoissa.

Ehennististö esityksen runoista on Kinnusen ensi-illan yhteydessä julkaisemasta *Minä olen pametti* –runokokoelmasta. Mukana on lyhyitä ja proosaarunoja. Niihin Kinnunen on vanginnut tarkkoja ja huomioita yksinäisyyden olo- ja muodoista.

Kiinnostavaa on, että miten tyhjiyttä yksinäisyyden kokemus

HELKA-MARIA KINNUNEN *Kuolleita naisia* -ruonesityksen tunnekirjo kattaa kaikki elämän värit.

Kiinnostavaa on, että miten thentyyti yksinäisyyden kokemus täyttää tilan.

Esityksen runoista vain yksi puhuu miehestä, rakastetusta. Lapset mainitaan sivulauseissa.

täyttää tilan. Esityksen runoista vain yksi puhuu miehestä, rakastetusta. Lapset mainitaan sivulauseissa.

VANHUudessa yksinäisyys lienee aiempaa elämää totaalisempaa, jos rakkaat elämäntoverit ovat joko poistuneet tästä maailmasta. Kinnunen sanoin – poissaolo asettuu taloksi, asuu hiirenkorville tai tetuissa sivuissa ja näyttäytyy hiljaisuutena lukulampun alla.

mään, lisäksi itse tai aiheuttamilla käytökselläni vastaavia yksin jäämisen tunteita jollekulle? Olenko valmistautunut kohtaamaan saman tyhjyyden oman elämäni loppupuolella? Miten elään niin, että pahin uhkakuva olisi vältettävissä? Onko se edes mahdollista?

ESITYS Käy läpi laajan tunnekaalan pettymyksestä ja katkeruudesta hellyyden tunteisiin, raivoon ja hämmennykseen, luopumisen suruun.

Runokokoelman nimiruno *Minä olen pametti* muistuttaa, ettei vanhuus ole vain sopuisaa myhäilyä. Koettu vääritys ja elämän periaatteet voivat saada sydämen jälkymään yli äyräiden vastarakin.

Kinnunen laittaa itsensä likoon kaunistelematta. Näyttämöllä nähtävä tunnistettavasti hämmennyty, elämän fokuksensa hukannut ihminen, rakastava sekä katkera ja pisteliäs nainen. Näyttelijäntyö on tarkkaa ja vivahteikasta.

Kinnusen puhetta rytmittävät Pia Skibdahlin yhtiöitä alkavat ääni-improvisaatiot. Ne ikään kuin puhkaisevat aukon toiseen maailmaan, täyttävät tilan muistojen todellisuuden tulla.

Hallittua esitystä rkkoo heman puun takaa tuleva Patti Smithin kappale *This is the girl* kohtauksineen. Mutta siinäkin musiikki vie hetkeksi käsillä olevasta mielentilasta toisalle. Aikaan, jolloin nainen oli nuori ja elämänsä tunnossa.

AINO TIIRIKKALA